

פתח דבר

ספר זה יוצא 50 שנה אחרי מלחמת ששת הימים, רגע לפני שלא יהיה כבר מי שיספר ממקור ראשון. הקטעים מתקופות שונות לאורך חייו הקצרים, מחוברות זיכרון, ראיונות, משפחה, חברים, מפקדים, רעים לגרעין, שותפים לקרב, לוקטו לצורך הפקת הספר, כמו כן שובצו קטעים שנכתבו בתחקירי המלחמה. נוספו עדויות שנחשפו בערב זיכרון לרגל 40 שנה לנפילתו. השתדלנו לכלול את העיקר ולהעלות בספר זה את דמותו של אורי ז"ל כפי שהצטיירה בפנינו ממרחק של שנים.

לוקט באהבה והערכה
ע"י האחים אבי ואילנה

יהי זכרו ברוך

אורי ליבוביץ ז"ל

אורי נולד לאמו טובה ולאביו יצחק יעקב, ב-כ"ט בטבת תש"ו 31.1.46 בקרית מוצקין.

את ילדותו ונערוֹתו בילה בקריה. לאחר סיום לימודיו בבי"ס יסודי מקומי, מתוך שאיפה לדאוג לעתיד, למד את מקצוע המסגרות בבי"ס מקצועי "עמל" בקרית חיים.

לאחר התלבטות ותוך הכרעה אישית החליט להצטרף למסגרת הקיבוצית, בה מצא פחות ניצול ויותר שוויון בחברה האנושית.

שירת בנח"ל עם גרעין "ירדן" מ"מחנות העולים" שיצא לקבוץ "גדות". אורי הגבוה, הצנום בעל שיער קצר ומסתלסל, שסוג תחילה כבעל סוג בריאות ירוד, לא השלים עם הסיווג, ערער, נבחן פעמיים נוספות, עד שצורף ועבר יחד עם חבריו את קורס הצניחה.

טוב ליבו, רצונו לעזור ולהשתתף, הביאוהו לקורס חובשים קרביים. לא פעם יצר לעצמו מצבים לא נוחים בחברה, תוך עמידה על עקרונות שחשבם לצודקים, אולם כשצריך היה יד עוזרת, מתקנת, בונה, פנית לאורי ונענית.

כך היה גם בקרב. אורי מילא את תפקיד החובש המחלקתי, וכשהגיעה המחלקה לגבעת התחמושת, החלו חבריו להיפגע ונשמעו קריאות לעזרה, חובש! חובש!... ואורי רץ, פעם קדימה ופעם לאחור, פעם בתוך התעלה ופעם מחוצה לה. לכל מקום הגיע במהירות מכסימלית לעזור, להציל, הגיש עזרה ראשונה ורץ הלאה, וכל זה תוך קור רוח ודבקות במטרה ללא גבול. גם לאחר שנפצע המשיך לחבוש, ותוך כדי כך, כאשר פרץ מתעלת החיפוי קדימה אל מול הצלפים, נפל רמון בזמן חבישת לוחם והרגו בשחר ה-6 ביוני 1967, כ"ז באייר תשכ"ז.

על פעילותו ומסירותו ללא גבול קיבל ציון לשבח של אלוף פקוד המרכז.

יהיה זכרו ברוך

ואלה תולדות אורי – נכתב ע"י אבא מתוך חוברת שנה לנפילתו.

הקשת לסבולת
ופעם אפילו התלוננת
על נערים שלא רצו אתך לדבר
כי אתה עם ההם מתחבר

הם לא היו מרובים,
אך לא הבנת גם את המעטים.

התבגרת, הגעת לגיל מצוות,
ומעבר לכל המסיבות,
הטקס הדתי, בחוג המשפחה,
המסיבה בכתה וכל השמחה.

עוררת התעניינות בקשר לבאות.
לא רחוק העתיד, ויש ללבן הבעיות,
האם להמשיך ללמוד, ומה ללמוד?
ואולי צריך דווקא לעבוד?

אל האמרה "מיגיעת כפיך תאכל?
איך שהוא לבדך הגעת.
ורק איך להגשימה, בגילך,
עזרתנו ביקשת.

ביקשת ביי"ס המורה ומלמד,
את דרך העתיד של העובד.
רצית להיות מוכן תמיד
ולדעת למלא את אשר תידרש בעתיד.

וזאת, שנער הינדך
משתובב, מבלה עם חברים
וגם מפתח תחביבים,
ואת היפה שבהם, איסוף הבולים.

השתתפת בפעילות התנועה,
במפעלים השונים, ובימי עבודה
והגעת למסקנה ברורה,
העתיד בהגשמה!

לפני כ"א שנים כשנולדת
הבאת לנו אושר ותקווה
אושר, כבן ראשון במשפחתנו
ותקווה, שנצליח להובילך בדרכינו

לשם כך חפשנו צרוף אותיות
שיוכלו עתידך להתוות.
ומצאנו צרוף שיורה
אדם ורע יהיה

כך אורי התקדמת בעולמך הקטן.
וחיש מהר צחקת עם ילדי הגן.
וכרגיל בגן יש ילדים שונים,
יש בעלי זרוע ויש גם חלשים

מה נעם לשמוע מהגננת,
"בנכם מתנהג לתפארת"
מדי פעם גם סיפורים משמחים,
על מעלליך למבקרים.

כאן עזרה לנזקקים
או הגנת על החלשים,
ופעם ויתרת על מחצית המנה
לפעוט שאחר לחגיגה.

וכשגדלת, ולבית הספר הלכת,
יחד עם לימודי הספר
את לימודי החיים למדת.

מצאת הדרך לחפש חברים,
חברותיים וגם צנועים
אשר כמוך, מוכנים לעזרה,
והתעלמת ממנצלי תמימותך.

התפלאות על ילדים
שבבני עדות מבדילים,
והקשת, מה הם אשמים
שהוריהם ממדינות אלו באים?

וכך אל גרעין בנח"ל הגעת,
וגם כאן בקושי נתקלת,
כי בבדיקות הרפואיות
לכ"ל סווגת.

אך אתה עם הסיווג לא השלמת,
התנגדת, התעקשת וניצחת.
ולשמחתך, עם כולם ל"נח"ל המוצנח הלכת,
את האימונים הקשים ככולם עברת.

ולאחר שהייה קצרה בהכשרה,
נישלחת ללמוד חבישה,
גם כאן המטרה ידעת,
לא אכזבת, השתדלת ואף הצלחת.

וכשאת השירות באחוזים סיימת,
הביתה, למשק היעד, "גדות" חזרת,
לסדנא הנכספת, בבגדי העבודה הכחולים.
בין מכונת הריתוך, שולחן העבודה והמלחציים.

וביום הפקודה, בהינתן האות ,
נקראת לירושלים לעלות,
כי האויב הפר את הברית,
והחל את הבירה להשחית.

כן, זאת מלחמה של ממש, ולא אימונים,
עם פצועים והרוגים,
עם חששות ופחדים,
בשביל רבים מחבריך ובשבילך,
הייתה זו טבילת אש ראשונה

אל מול האש בלהט הקרב,
לקריאות חברך לנשק בראשונים פרצת,
חבשת, חילצת ואף אתה נפצעת,
אך המשכת, ובאומץ עזרה הגשת.

עד... לאחר כמה שעות במשך החבישה,
נפל הרימון שפעולת חייד הפסיק...

ושוב, את העגלות לתקן,
את הקטפת להכין,
לרתך סכין המחרשה שנשברה,
להחליף שטוצר מקו מים שנעקר.

אך לדאבונו, לא הספקת הרבה
בדרך הגשמה.
שום נקראת אל השורה, למילואים,
אל הנשק להתאמן ולהתכונן,
על הארץ שכה הרבה אוהב להגן.

אבא

דף הצלי"ש של אלוף הפיקוד

פיקוד מרכז

לשבת האלוף

טמנוול: מט-22-8529

תשכ"ח 31 אוג' 67

67

צ י ו ז ל ש ב ח

הנני לציין לשבח את:

מ/953912 טור ליבוביץ אורי ז"ל

על גילוי אומץ לב ודבקות במטרה.

להלן תאור המעשה:

ביום ה-6 ביוני 67, בקרב על שחרור ירושלים,

לחם טור ליבוביץ אורי ז"ל כחובש בגדוד צנחנים. כל

משך הלחימה חילץ, הבש ופינה פצועים. בשעת טיפול בשני

פצועים, בשטח שהומטרה עליו אש וסמוך לעמדות האויב,

נפגע ונחרג.

עוזי נרקיס,
אלוף מרכז

אלוף פקוד

מכתב תנחומים מהשר מנחם בגין

מ. בגין
לשכת השר

ירושלים, כ"ג בכסלו תשכ"ח
25 בדצמבר 1967

לכבוד
משפחת ליבוביץ
הרב קוק 15
קרית מוצקין.

משפחת ליבוביץ היקרה,

הריני כותב אליכם בדחילו ורחימו. מה ערכן של מלים, אף אם הן יוצאות מן הלב, מול פני הקרבן אשר נתחם למען עמנו וארצנו? אך אם אני מרשה לעצמי לפנות אליכם במכתב זה, הריני עושה כן משום שגם מנת חלקי היא יתמות - ואף את קברם של יקירי נפשי לא אדע - ובמשך שנים רבות, בשאתי באחריות, שאין נוראה ממנה, לחייהם של לוחמים עברים, אחי גבורי התהילה במחתרת, ידעתי שכול מהו. הן הבנים שנפלו בימים ההם - בני היו.

המקום ינחמכם, משפחת ליבוביץ היקרה. בנכס אורי - זכרו יחיה לעד בתולדות עמנו. הוא, יחד עם אחיו לנשק, יצא למלחמת הצלה וגאולה. מדמו הקדוש צמחה לישראל ישועה גדולה. גבורתו ונכונות ההקרבה שלו ישמשו דוגמא לנוער העברי, לא רק בדור הזה אלא גם בדורות הבאים. בזכות בנים כאלה יצא עמנו מעבדות לחרות; בזכותם הוא חי ויחיה.

זאת הנחמה.

ש ל כ ם,

בכבוד ובהוקרה,

מ. בגין